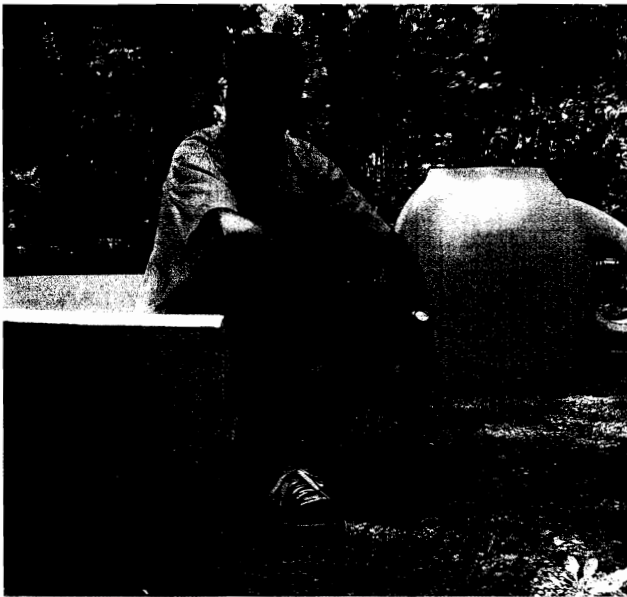

A fejlődés záloga az akarat

Buday Mihály és Balla Mátyás festőművész Zentán egykor együtt alapította meg a sikeresen működő Art 90 művészcsoportot. A szerb-horvát háború azonban szétzilálta a tagokat. Buday Mihály áttelepült Magyarországra, ám szervezőkedve továbbra is megmaradt. Újlakóhelyén, a lágydombok ölében fekvő békés kistelepülésen, Zalaszentgyörgyön tíz esztendővel ezelőtt régi harcostársával, Balla Mátyással nemzetközi művésztelepet alapított.

Jó sorsomnak köszönhetően már öt éve „megfigyelőként” részt vehetek a Zalaszentgyörgyi Nemzetközi Művésztelep munkájában. A visszajáró vendégként így nyomon tudom követni, hogy kinek hogyan változik a témaválasztása, a stílusa, illetve a színhasználata. A társalapító Balla Mátyást sajnos már nem ismerhettem meg, — fia azonban méltó utódja.

Balla Ákos sorsának alakulására nemcsak festőművész édesapja, hanem cipész-papucsos mesterséget űző nagyapja is nagy hatással volt. Náluk, otthon mindig volt papír, ceruza, vászon, festék és ecset. Csendes, magának való kisfiúként Ákos szívesen másolgatta apja képeit. Ám nagyon jól érezte magát a tata műhelyében is. Az ősi, természetes

édesapjával együtt különböző művésztelepek munkájában is részt vett. Apai tanácsra rengeteg művészeti szakkönyv elolvasásával készült a nagybetűs Életre. 1997-ben felvételt nyert a Nemzetközi Előkészítő Intézet, a mai Balassi Intézet rajz –földrajz szakára. Kisebb nagyobb akadályok legyőzése után 2000-ben végre beiratkozott a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára, ahonnan másfél év után a Magyar Iparművészeti Egyetem vizuális kommunikáció- és textil tanszékére vezetett az útja. Láta, hogy édesapjának festőművészként mennyi nehézséggel kellett megküzdenie, ezért ő másképp akarta megalapozni az életét. Második körben a textilt, azon belül is bőr-szakot választotta.

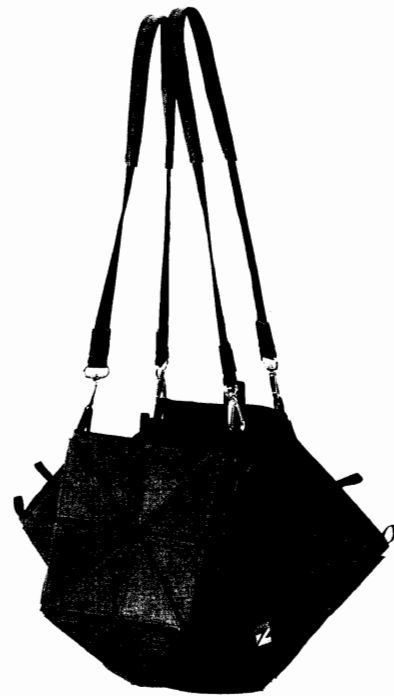
alapanyag, a bőr illata, állaga, alakíthatósága egy életre rabul ejtette. Vajdaságban épp' háború dúlt, amikor szóba került Ákos továbbtanulási lehetősége. A család döntése értelmében nem a képzőművészeti-, hanem a „normális” végzettséget biztosító műszaki szakközépiskolát célozta meg. Ám hamar kiderült, hogy a Sors nem elektrotechnikusnak szánta. Egyre komolyabban vette a rajzolás és

A bőr nemcsak nosztalgikus érzéseket keltett benne, hanem egy „megfogható” szakma megtanulásának a lehetőségét is nyújtotta. Tanárai nemcsak az elméleti, hanem a technikai tudás elsajátítására is nagy hangsúlyt helyeztek. Ez a tőkét ő abszolút jó kamatoztatta. A tata műhelyéből megmaradt, nagy becsben tartott régi Singer-varrógépen otthon bármikor meg tudott csinálni egy cipőt, vagy egy táskát. Az egyetem vége felé az ifjú iparművész az a fát és a fémet egyre gyakrabban ötvözte a bőrrel. A megszerzett tudásnak köszönhetette, hogy a gyakorlati évét a zentai Extraform bútorgyárba tölthette. Mire fia diplomát szerzett az iparművészeti egyetemen azt szellemi vezére, az édesapja sajnos már nem élhette meg. Végzés után Ákos két évig az Extraformnál dolgozott, ahol gyakorlatban sok mindent megtanult a bútorteknológiáról és a termelési folyamatokról egyaránt. Amikor azonban a zentai Bólyai Gimnáziumtól megkeresték, hogy szeretnék, ha ő is tanítana a beinduló képzőművészeti szakon, azonnal igent mondott. 2008-ban elkezdett tanítani, ám külsős bútortervezőként továbbdolgozott a gyárnak is. Az idők során természetesen a festést sem hagyta abba. Változatlanul mindent megőrkített, ami a szeme elé került. Tudta, hogy a Balla névről mindenkinek az édesapja jut az eszébe, ezért nem akarta így aláírni a képeit. Gyerekkorában volt egy focista, aki nyomán barátai Zwarának szólították, — így ez lett az ő szignója.

„Capauszony” női táska – bőr, textil

COLLECTION#3
Balla Ákos-Zwara

— „Hivatalosan” öt esztendővel ezelőtt beszélgettünk utoljára. Mi minden történt azóta?

—Nem pedagógusnak készültem, ám életem fontos része lett a tanítás, —mondja a művész. Munka mellett változatlanul sokat festek, de az utóbbi három évben egyre több időt áldoztam a design-re. A két tevékenység között könnyen tudok váltani, hiszen az én világomban kiegészítik egymást. Ha mintatervezésről van szó, akkor sokat segít a festés...

—A design melyik területe izgatja leginkább?

—Már nem dolgozom az Extraform-nak, —évek óta két másik cégnek: a Adamo-Hammocknak és Asco-Peregónak tervezek gyermekbútorokat. Az idők során gyermekágyat, etetőszéket, illetve a babakocsihoz és -ágyhoz különböző táskákat, illetve más kiegészítőket is terveztem.

—Különleges női táskái már évekkel ezelőtt is megdobogtatták a női szíveket.

—Természetesen a saját kollekciómát sem hanyagolom el, folyamatosan továbbfejleszttem a termékeimet. Az elmúlt években táskák, pénztárcák, ékszerek sokasága került ki a kezem alól.

—Azt csiripelik a verebek, hogy tavaly a Magyar Formatervezési pályázatra is jelentkezett.

—Így igaz. Mindig jellemző volt rám, hogy tárgyaimat konstruktív, geometrikus módon kreáltam meg, erre pedig a bőr igazán alkalmasnak bizonyult. Ezt a látásmódot jól tudtam/tudom kamatoztatni a bútor- és használati-tárgyak tervezésekor is. A szín és a vonal egyaránt nagyon fontos a számomra. A két összetevőt a képeimen a megpróbálom egyensúlyba hozni és jó kompozíciót létrehozni. A festészetemben gyakran a geometrikus formák érvényesülnek. Az egyetemen a mestere-

im mindenki azt javasolták, hogy azon a területen fejlődjön tovább, ahol jól érzi magát. Így nem véletlen, hogy a pályázatra egy Origami Bag elnevezésű táskát küldtem be, melynek a képi megjelenése a minimalista és a konstruktivista design közé tehető. Az Origami Bag egy lapból többféle módon hajtogatható táska, ami voltaképpen ugyanúgy „működik”, mint a papírhajtogatás. Köpper-vászonból és bőrből készült, a forma autós-patentokkal rögzíthető és egy karabineres-pánt segítségével variálható.

—Mit szolt a bizottság a végtelenül izgalmas alkotáshoz?

—Nagyon sok pályamű érkezett, az Origami Bag pedig bekerült a legjobb ötven közé. Ez azt jelentette, hogy helyet kapott a többnyelvű katalógusban, illetve a Magyar Iparművészeti Múzeumban is kiállították.

—Milyen terveket melengtet a jövőre nézve?

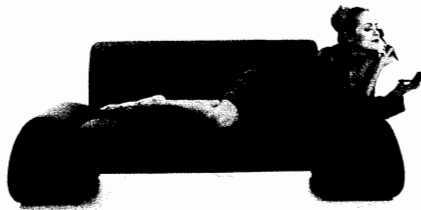
—Meggyőződésem, hogy a mindennapok változása a személyiség fejlődését is befolyásolja. Aki nyitott szemmel jár a világ-

ban, annak könnyebb kreativitását ébren tartani. Édesapám mindig azt mondta, hogy olvasás nélkül nem lehet igazi művésszé válni. Ám nekem, mint designnal foglalkozó szakembernek a gyakorlati életben is meg kell állnom a helyem. Az egyetemen fél évet eltöltöttem a ruha-szakon, ugyanis szerettem volna egy másik területen is próbára tenni magam. Új tapasztalatokkal gazdagodtam, közben megtanultam azt is, hogy melyik stílushoz, illetve fazonhoz milyen táska illik.

A munkásságomról most összeállítottam egy portfóliót, melyben a bútortervező tevékenységemtől a táskákig minden megtalálható. Remélem, hogy egyre több megbízást kapok majd, mely által szakmailag tovább tudok fejlődni.

Szendi Horváth Éva

M - 87

Ülőgarnitúra a zentai „Extraform” bútorgyár részére

